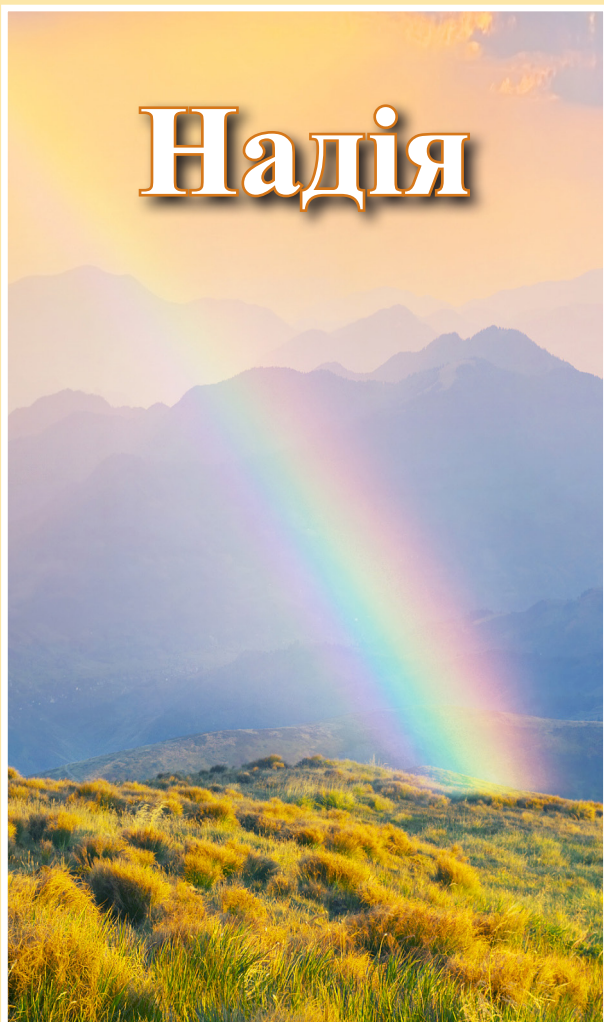

Надія

Надія

"Якби Ти був тут, мій брат не помер би". Це слова Марти до Ісуса з нагоди смерті її брата Лазаря. Вони виражають те розбите почуття жалю, яке відчують мільйони людей, коли їхні близькі забирають у них смерть. Так багато думок проноситься в голові в цей час - якби ми зробили те, чи зробили те; чи покликали б іншого лікаря. Якщо смерть настала внаслідок нещасного випадку під час подорожі, ми можемо сказати, що якби наша близька людина не поїхала в цю подорож, цього б не сталося. У випадку Марти, вона думала, що саме відсутність Ісуса призвела до смерті її брата, тому вона була схильна звинувачувати Його.

Багато хто поділяє цю точку зору Марти, оскільки вони відчували, що Господь так чи інакше був відповідальний за смерть їхньої коханої людини, або що Він міг би запобігти трагедії статися. Тому вони запитують: "Чому?". Вони уявляють собі, що так чи інакше зробили щось, що було невгодне Богові, або, можливо, той, хто помер, був особливо покараний за якісь провини. І тоді, можливо, зі здриганням думають: "Якщо це правда, то в якому стані зараз перебуває померлий? Чи страждає він від чогось гіршого, ніж смерть?"

До думок, які мучать багатьох, коли смерть приходить в дім, додається питання, на яке зазвичай немає відповіді: що лежить за межами могили. Чи побачимо ми коли-небудь наших близьких знову? Чи вони щасливі зараз, і чи ми колись приєднаємося до їхнього щастя? Наші серця прагнуть однозначних відповідей на всі ці бентежні питання, які виникають з нашого горя. І на ці питання можна відповісти, бо відповіді ми знаходимо у Божому Слові.

Чому люди взагалі помирають? Багато хто буде схильний відповісти, що це природно для людей - старіти і вмирати; але слабкість цієї відповіді полягає в тому, що мільйони людей помирають, не доживши до старості. Смерть не зважає на людей, бо вона вбиває і молодих, і старих, і святих, і грішників. Незалежно від того, чи помирає немовля, чи старі батьки, шок однаково великий. Ми ніколи не готові до смерті, і навіть після тисячолітнього досвіду спілкування з цим чудовиськом людство так і не звикло до його візитів - вони завжди стають небажаною несподіванкою. Власне, тоді не існує такого поняття, як "природна смерть", бо смерть завжди неприродна і небажана.

Біблія пояснює, що люди помирають через гріх - не індивідуальний гріх кожного, кого вражає смерть, а первородний гріх, гріх наших прабабків. Через них, як пояснює апостол, "гріх увійшов у світ, і смерть через гріх" (Римлянам 5, вірш 12). (Римлянам 5,

вірш 12). За спадковістю ми всі є членами вмираючої раси. Добре пам'ятати про це, коли смерть приходить у наші домівки, бо це допомагає нам усвідомити, що цей трагічний досвід не є наслідком нашого браку інтересу чи турботи, і що він не є особливим покаранням ні для того, хто помер, ні для родичів, які залишилися. Наші близькі помирають, бо "в Адамі всі вмирають". І крім того, ми можемо втішатися чудовою обітницею Божого Слова, що так само, як в Адамі всі вмирають, "так і в Христі всі оживуть". 1 Коринтян 15 вірш 22

МИРНО СПАТИ.

Повертаючись до часів Ісуса і до тієї улюбленої сім'ї у Віфанії - Марії, Марти і Лазаря - ми можемо почерпнути кілька дуже просвітницьких і підбадьорливих думок. Виявляється, Ісус був особливим другом цієї сім'ї, і коли Лазар захворів, вони сприйняли як належне, що Ісус прийде їм на допомогу, як тільки дізнається про це. Робота Ісуса в той час відвела Його на

деяку відстань від Віфанії, але дві сестри надіслали Йому послання, в якому говорилося: "Господи, ось, той, кого Ти любиш, хворий". Іван 11, вірш 3

Ісус отримав це послання, але два дні нічого не робив. Нарешті, він сказав своїм учням: "Друг наш Лазар спить, а я йду, щоб розбудити його зі сну". (Ів. 11, вірш 11). Це повідомлення стало несподіванкою для учнів. Вони теж чули, що Лазар серйозно хворий. Напевно, Ісус розповів їм про послання, яке він отримав. Але якщо зараз він спав, вони не могли зрозуміти, чому Учитель хоче його розбудити. Можливо, вони подумали, що це було помилкове судження з Його боку, тому сказали Йому: "Господи, якщо він спить, то йому добре". Іншими словами, вони вважали, що було б великою помилкою будити хворого, який спокійно відпочивав уві сні - що для нього було б набагато краще, якби він продовжував спати.

Але вони не зрозуміли, що Ісус мав на увазі. "Як же Ісус говорив про смерть Свою", - розповідає нам оповідь. (Івана 11, вірш 13). Побачивши, що учні неправильно зрозуміли Його слова про сплячого Лазаря, Він сказав їм ясно: "Лазар помер". (Ів. 11, вірш 14). Тут ми маємо з вуст самого Учителя дуже цікавий і водночас втішний погляд на смерть. Вона подібна до сну, тобто ті, хто померли, перебувають у стані спокою, чекаючи, хоч і несвідомо, коли прийде час Господа, щоб розбудити їх зі сну - сну смерті. Таким чином, сон виявляється однією з біблійних ілюстрацій, яка допомагає нам зрозуміти сенс смерті.

Існує дві основні характеристики сну. Одна з них полягає в тому, що ті, хто спить, перебувають у несвідомому стані. Вони не усвідомлюють, що відбувається у світі навколо них. Вони не сумують і не радіють. Вони не мають жодних турбот і не відчувають трепету радості. Вони не голодують і не відчувають спраги. Про цей стан Писання говорить: "Живі знають, що

помруть, а мертві нічого не знають".
Еклезіаст 9 вірш 5

Існує ще одна характеристика сну, яка також дуже важлива, коли ми думаємо про нього як про ілюстрацію смерті. Це очікування пробудження. Мати вкладає свою любу дитину в ліжечко на ніч, співає їй заспокійливу колискову, поки її очі не заплющуються уві сні, а маленький мозок не поринає в країну забуття. Дитина вже неприємна, а мати тихенько навшпиньки виходить з кімнати, щаслива від любові до свого дитяти і радіючи, що наступного ранку почує чудовий лепет свого малюка. Немає сліз, немає болю в серці, немає самотності, бо дитина просто спить, а вранці вона прокинеться, і її яскраве світло знову наповнить дім.

Про померлу дівчину Ісус сказав: "Ця служниця не померла, але спить". (Матвій 9 вірш 24). Тут знову, як і у випадку з Лазарем, Ісус назвав смерть просто сном - сном, тому що з точки зору Божого забезпечення життя

через Христа, вранці нового земного дня, дня Христового царювання, що незабаром настане, має відбутися пробудження. Ісус сказав своїм учням: "Друг наш Лазар спить, а Я йду, щоб збудити його зі сну". (Івана 11, вірш 11). Ісус мав намір розбудити Лазаря зі сну смерті, і згодом здійснив свій намір, на радість сестрам Лазаря і всім, хто його любив.

ЗНОВ ЖИТИ

Оголосивши про свої наміри учням, Ісус вирушив до Віфанії, до дому своїх друзів, Марти та Марії. Марта зустріла Його, коли Він наближався до їхнього будинку, і лагідно дорікнула Йому за те, що Він не прийшов, коли її брат був ще живий. Тоді Ісус сказав їй чудові слова - слова, які з тих пір відлунювали протягом століть, даючи втіху тисячам скорботних, які змогли зрозуміти їх дивовижну простоту і повірити, що одного разу вони збудуться. Він сказав: "Брат твій воскресне". Івана 11, вірш 23

У цьому полягає велика надія Біблії для всіх, хто помер, - вони будуть жити знову. Але ми не повинні випускати з уваги це слово "знову". Ісус не сказав Марті: "Не плач, бо твій брат насправді не помер". Він був мертвий! Ісус чітко сказав Своїм учням: "Лазар помер", і ми можемо бути впевнені, що Він не суперечив би цій істині в розмові з Мартою; тому Його послання втіхи для неї полягало в тому, що її брат воскресне, що той, хто помер, буде відроджений до життя.

За багато століть до цього пророк Йов запитував: "Якщо людина помре, чи оживе вона знову?" (Книга Йова 14, вірш 14). Важливо звернути увагу на правильну манеру, в якій Йов ставить це питання. Він не запитує: "Якщо людина помре, то чи справді вона померла?" або: "Чи є в людині щось таке, що залишається живим після смерті тіла?". Йов знав, що смерть - це реальність, похмура і трагічна реальність. Він знав, що смерть - це покарання за гріх, а оскільки весь світ людей є грішниками, то всі помирають. Йов хотів знати, чи будуть

мертві відновлені до життя - чи буде він жити "знову"? Ісус відповів на це питання Йову, Марті та всім, хто готовий прийняти просту правдивість Його слів: "Брат твій воскресне".

Думка про те, що мертві будуть воскресені в майбутньому, не була новою для Марти, бо вона вірила старозавітним обітницям, які зберігають цю благословенну надію. Пророк Йов, запитавши: "Якщо людина помре, чи оживе?", знайшов відповідь і висловив її стосовно своєї надії, кажучи: "Усі дні призначеного мені часу буду чекати (у смерті), аж поки не прийде моя зміна. Ти покличеш, і я відповім тобі, і будеш мати бажання до діла рук твоїх". Йов 14, вірші 14 і 15

"ОСТАННІЙ ДЕНЬ"

У пророцтві про надію на кінцеву долю дітей, які були вбиті за наказом Ірода під час народження Ісуса, Господь говорить до плачучої матері, яку в пророцтві названо

Рахиль: "Утримай голос твій від плачу, а очі твої від сліз, бо твоя праця буде винагороджена... і повернуться вони з землі ворожої. І є надія на кінець твій, говорить Господь, що сини твої повернуться до своєї границі". Єремія 31, вірш 16 і 17

Марта, напевно, знала про ці чудові обітниці, які запевняли віруючих у прийдешньому часі, коли мертві, молоді та старі, будуть відроджені до життя. Крім того, Ісус був частим гостем у їхньому домі, і вона, безсумнівно, чула чудові слова життя, що виходили з Його натхненних вуст. Тож коли Ісус сказав їй: "Брат твій воскресне", вона відповіла: "Знаю, що воскресне останнього дня у воскресінні". (Ів. 11, вірш 24). Так, вона знала, що всі мертві "воскреснуть", що вони пробудяться від сну смерті - тому що вона знала, що це був план Бога для всього людства.

Що Марта мала на увазі під "останнім днем"? Божий план спасіння і відновлення людського роду від гріха і смерті розділений

на періоди часу, які в Біблії називаються "днями". Саме в останній з цих періодів часу, в ці дні, , божественний план відновлення досягне свого завершення. "Останній день" в Божому плані триває тисячу років - тисячу років правління Христа.

Той факт, що про цей період говориться як про "день", є дуже знаменним, бо він контрастує з шістьма тисячами років людського досвіду, що передували йому, який у Святому Письмі називається часом темряви, ніччю скорботи і вмирання. Про цю темну ніч гріха і страждань та ранок радості, що настане після неї, псалмоспівець писав: "Гнів його триває лише мить, а життя на його користь: плач може тривати ніч, а радість приходить вранці". Псалом 30, вірш 5

Хоча Давид говорить про "гнів" Бога, ми не повинні думати, що Він мстивий, або що Він насолоджується стражданнями своїх створінь. Його гнів не виражається у вічних муках нечестивих у вогняному пеклі, ані в

"чистилищі" на обмежений проміжок часу. Новий Заповіт говорить нам про "гнів" Божий і пояснює, що навіть зараз він відкривається з неба на всяку неправду. (Римлянам 1 вірш 18). Божий гнів проявляється у смертному вироку, який виноситься всьому людському роду - "Як в Адамі всі помруть". 1 Коринтян 15 вірш 22

У Божій милості - життя, проголошує псалмоспівець. (Псалом 30, вірш 5). Тут Божа прихильність протиставляється Його гніву. Коли наші прабадьки переступили Божий закон, Він відкликав свою прихильність від них. Без Його прихильності вони не могли продовжувати жити, тому автоматично почала діяти фраза "Прах ти, і в прах ти повернешся" - вони почали вмирати. Буття 3 вірш 19

Відтоді людський рід продовжує гинути. Коли Бог забрав сонячне світло своєї прихильності, над людським родом оселилася "темрява" - темрява настільки щільна, що вона відчувається у всіх болях і

страждань, пов'язаних з процесом вмирання. Ця "ніч" світового досвіду гріха та його наслідків справді була ніччю плачу. Але вона не буде тривати вічно! Це була довга і похмура ніч, але настає ранок, а з приходом ранку прийде і обіцяна радість - радість, яка буде безмежною, коли смерть перестане вражати свої жертви, і ті, хто помер, будуть, завдяки Божественній силі, знову живі. Тому, коли Ісус сказав Марті: "Брат твій воскресне", - вона, природно, уявила собі цю чудову картину радості, яка прийде до всього людства в той новий день, коли благословення життя проллються на всіх, звідси і її відповідь: "Я знаю, що він воскресне в воскресінні останнього дня". Ісус не заперечував правдивості слів Марти. Без сумніву, саме завдяки Його власному служінню в тому домі у Віфанії ця надія на загальне пробудження всіх, хто спить у смерті, була такою світлою в серці Марти. Навпаки, Ісус підтвердив її віру, кажучи: "Я є воскресіння і життя; хто вірує в Мене, коли б і помер, оживе; і кожен, хто живе і вірує в

Мене, ніколи не помре". Івана 11, вірш 25 і 26

"Я є воскресіння і життя", - сказав Учитель, маючи на увазі, що в той майбутній день, коли мертві оживуть, а Едем знову розквітне, охопивши своїми кордонами всю землю, Він буде каналом божественної сили, через який це здійсниться. Ісус - великий Світлодавець світу - світло життя. (Івана 1 вірш 9; 8 вірш 12; 9 вірш 5). Його царювання принесе "день" здоров'я і життя. Він буде тим, кого пророк описує як "Сонце правди", що зійде з "зціленням на крилах". Малахія 4 вірш 2

ХРИСТОС

"Чи віриш ти в це?" запитав Ісус у Марти. Чи віриш ти, що Я той, хто поверне твого брата до життя в той день, коли здійсниться Божий люблячий задум щодо людства? Марта відповіла: "Так, Господи: Вірую, що Ти Христос, Син Божий, що мав прийти у світ". (Івана 11, вірш 26 і 27). З того часу, як

людина впала в гріх і смерть, Бог обіцяв послати Визволителя.

Аврааму була дана обітниця, що його "насіння" "благословить усі роди землі". (Буття 12, вірші 1-3; 22, вірш 18). Апостол Павло пояснює, що Ісус є цим "насінням" обітниці. (Гал. 3, вірш 16). Марта теж знала це, і оскільки обіцяний Христос мав благословити всі сім'ї землі, вона знала, що Він також повинен був стати "воскресінням і життям".

Навіть за часів Марти було більше чотирьох тисяч років, коли люди вмирали. Її рідний брат помер, тому вона знала, що якщо Божі обітниці благословити все людство через Христа мають здійснитися, то тих, хто спить у смерті, потрібно буде розбудити; і вона вірила, що Ісус є тим, хто це зробить - "у воскресінні останнього дня".

"Хто вірує в мене, якщо й помре, то оживе", - сказав Ісус. (Івана 11, вірш 25). Тут міститься певна обіцянка всім віруючим про

пробудження від сну смерті. Вона мала на меті насамперед запевнити Марту, що смерть Лазаря не була спричинена браком віри чи відданості Ісусові. Лазар вірив в Ісуса, але помер. Так сталося з усіма віруючими з того часу і до сьогодні. Ісус запевняв Марту і нас, що смерть - це не кінець: "Якби він і помер", або помер, "то живий буде", тобто буде відроджений до життя.

Тоді Ісус відсуває завісу невизначеності і дає нам ще один погляд на цей "останній день" в , щоб ми могли ще більше оцінити безмежну Божу любов, яка дарує життя всьому людству. Він сказав: "Кожен, хто живе і вірує в мене, ніколи не помере". Це твердження не стосується сьогодення, бо всі зараз помирають. Майбутнє життя всього людства залежить від того, чи пробудиться воно від сну смерті. Але воно буде іншим у той новий день - день, коли "Сонце правди" розвіє темряву довгої ночі гріха і смерті і принесе світло і життя всьому людству. Ті, хто житиме тоді і повірить у

Христа, ніколи не помруть - вони насправді залишаться живими назавжди як люди.

СПРАВЕДЛИВИХ І НЕСПРАВЕДЛИВИХ

Хто буде живий в той "останній день", в той тисячолітній день, коли благословення вічного життя буде гарантоване всім, хто тоді увірує? Все людство тоді буде живим, бо Божий план полягає в тому, щоб пробудити всіх сну смерті. Павло каже, що "буде воскресіння мертвих, як праведних, так і неправедних". (Дії 24, вірш 15). А Ісус сказав: "Не дивуйтеся цьому, бо надходить година, коли всі, що в гробах, почують Його голос і вийдуть". (Івана 5, вірш 28 і 29). Заспокійлива думка решти цього уривка Писання була зруйнована неправильним перекладом. Правильний переклад звучить так: "Ті, що чинили добро, - у воскресіння життя, а ті, що чинили зло, - у воскресіння суду". Івана 5 вірш 29, *переглянута стандартна версія*

"Ті, що чинили добро, - каже Учитель, - вийдуть на "воскресіння життя". Це посилення на нагороду посвячених віруючих, які довели свою гідність "слави, честі та безсмертя". (Римлянам 2 вірш 7). Вони мають жити і царювати з Христом, як частина "насіння" Авраама, через яке мають бути благословенні всі сім'ї землі (Гал. 3 вірш 7). (Гал. 3, вірші 27-29). Вони будуть подібні до Ісуса і розділять Його небесну славу. (1 Івана 3 вірш 2). Вони будуть "вінцем життя", навіть "божественною природою". (Об'явлення 2 вірш 10; 2 Петра 1 вірш 4). Але тих, хто вийде у воскресінні, щоб жити і царювати з Христом, буде дуже мало в порівнянні з мільйонами померлих. Ісус називає їх "малим стадом", якому Отець благоволив дати Царство. (Луки 12, вірш 32). Переважна більшість померлих належать до того класу, який не зробив нічого доброго з божественної точки зору. Вони помирають як представники гріховного, вимираючого роду. Згідно з людськими стандартами, більшість з них були морально праведними людьми -

добрими громадянами і добрими сусідами, але вони не були послідовниками Вчителя; отже, Кров Христа не дала їм праведного становища перед Богом.

Тим не менш, Бог любить і таких людей і послав Свого Сина померти за них, щоб вони мали можливість жити вічно. Вічне життя через Ісуса можна отримати лише на основі віри, а переважна більшість людства ніколи не мала справжньої можливості повірити. Мільйони людей ніколи не чули про Ісуса, а серед тих, хто чув про нього, мало тих, хто чітко зрозумів справжню мету Його приходу у світ. Існувало так багато суперечливих теорій щодо Христа і християнства, що більшість чесних людей заплуталися, і через це вони ніколи не сприймали християнство серйозно. Вони не були навмисно злими, але вони не робили "добра" в тому сенсі, що ставали послідовниками Ісуса.

Ці мільйони також мають пробудитися зі сну смерті. Павло говорить про це

пробудження як про "спасіння", і це Божа воля, пояснює він, щоб вони "спаслися і прийшли до пізнання істини". (1 Тимофія 2, вірші 4-6). Велика істина, яка потім стане відомою всім - ясно і безпомилково - полягає в тому, що Ісус "віддав Себе на викуп за всіх", тобто, що Він помер за "гріхи всього світу", і що ті, хто приймає це положення, можуть жити. 1 Івана 2 вірш 2

Саме це мав на увазі Ісус, коли сказав Марті: "Хто живе", тобто пробуджений зі сну смерті "у воскресінні останнього дня", "і вірує в мене, той не помре ніколи". (Івана 11, вірш 26). Це буде випробувальний період для світу, час, коли він постане перед великим рішенням, яке означатиме життя або смерть на віки вічні. (Дії 17, вірш 31). Коли Ісус обіцяв, що вони зі смерті, він сказав, що вони вийдуть в те, що він описав грецьким словом "**криза**" (англійською: crisis), тобто час випробування, коли, якщо вони звернуться до Бога, до Ісуса і до праведності, їм не потрібно буде знову

вмирати, але, таким чином віруючи, вони будуть "жити вічно". Івана 6 вірш 51

"ТИ ВІРИШ У ЦЕ?"

Коли Ісус пояснив Марті цю чудову надію на майбутнє життя, Він запитав її: "Чи віриш ти в це?". Це питання, що пронизує серце кожного з нас сьогодні. Якщо ми здатні щиро вірити в Божі обітниці, то більша частина гіркоти і скорботи зникне з наших сердець, коли наші близькі відійдуть від нас у смерті. Якщо ми можемо вірити, ми будемо знати, що вони не пішли назавжди, що має бути славне повернення мертвих, пробудження зі сну смерті. Ісус сказав своїм учням про Лазаря: "Я йду, щоб розбудити його зі сну", і Ісус знову приходить під час свого другого пришествя, щоб розбудити зі сну смерті всіх тих, за кого він помер. Саме його жертва перетворила смерть з вічного небуття на спокійний сон, з якого прийде пробудження.

НАСКІЛЬКИ ЦЕ БУДЕ БУКВАЛЬНО?

Існує так багато непорозумінь щодо надії на воскресіння, що багатьом важко збагнути реальність того, що воно означатиме для людей. Але тут не повинно бути ніякої неясності, бо Ісус дав ілюстрації того, як Божі обітниці мають сповнитися в буквальному сенсі. Одну з таких ілюстрацій ми маємо у випадку з Лазарем. Після того, як Учитель пояснив Марті велику істину загального воскресіння і дав зрозуміти, що в "останній день" ті, хто пробудився і повірив у Нього, ніколи не помруть, Він пішов до гробу її брата і, використовуючи Божественну силу, викликав його зі смерті.

Ісус звернувся до Лазаря, кажучи: "Вийди", і в оповіданні говориться, що "мертвий вийшов". (Івана 11, вірш 43 і 44). Потім Ісус наказав зняти з нього поховальний одяг, щоб він міг знову бути вільним і спілкуватися зі своєю родиною та друзями. Він повернувся до них, той самий Лазар, яким був перед смертю. Він не був ні

фантомом, ні привидом. Йому не потрібно було перекидати столи або дзвеніти дзеркалами, щоб дати своїм друзям знати, що він серед них, тому що він був повернутий до них, особисто і тілесно. Як Лазар був мертвий, так тепер він був живий, і його сестри та друзі раділи. У цьому випадку ми маємо практичну і зрозумілу ілюстрацію того, що означатиме для людського роду, коли всі, хто лежить у своїх могилах, почують голос Ісуса, який пробудить їх від сну смерті. Помножте у своїй уяві в мільярди разів ту сцену радості у Віфанії, коли Лазар почув голос Божественної влади, що пробудив його від смерті, і тоді ви зрозумієте, в якійсь мірі, що Бог має на увазі в своїх обітницях благословити всі сім'ї землі. Саме ця кінцева мета приходу Ісуса у світ виправдовує звістку ангелів у ніч Його народження, яку вони описали як "добру новину великої радості, яка буде всім людям. Бо сьогодні народився вам у місті Давидовому Спаситель, який є Христос Господь". Лука 2, вірші 10 і 11

Чи розбите ваше серце через те, що когось дорогого вам забрала смерть?". Це важкий досвід, адже в житті тих, хто залишився, залишається жахлива порожнеча. Але будьте мужніми, розлука не є назавжди. У світле завтра Божого плану - завтра, яке вже близько - у той славний час возз'єднання, ви знову побачите свою кохану людину. А поки що продовжуйте вірити в Божі обітниці і в Його здатність виконати їх. І якщо зможете, то пориньте у велику радість, розповідаючи іншим про надію, яка надихає ваше серце і дозволяє вам йти крізь темряву ночі в очікуванні радості, яка, будьте певні, прийде вранці.